

ΣΤΟ ΜΟΝΙΜΟ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Α. Κονή, Π.Ε.Δ.
Φ. Τιμοθέου, Α.Ε.Δ.
Α. Φυλακτού, Ε.Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 2401/21

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

v.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΝΤΟΥΡΗΣ

Κατηγορούμενου

Ημερομηνία: 2/9/2022

Για τη Δημοκρατία: κα Χ. Καραολίδου (για να ακούσει την απόφαση η κα Μασούρα).

Για τον Κατηγορούμενο: κ. Γ. Πολυχρόνης.

Κατηγορούμενος παρών.

Π Ο Ι Ν Η

Ο κατηγορούμενος κρίθηκε ένοχος, κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας, σε κατηγορίες κατοχής και κατοχής με σκοπό την προμήθεια ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β΄ και δη 981,4 γραμμαρίων φυτού κάνναβης (κατηγορίες 2 και 3). Περαιτέρω, κρίθηκε ένοχος σε κατηγορία συνωμοσίας προς διάπραξη κακουργήματος και συγκεκριμένα ότι συνωμότησε με το Μάριο Ιορδάνους (Μ.Κ.7) και το Γιώργο Παναγή, να διαπράξουν την παράνομη κατοχή του ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β΄ (κατηγορία 1).

Τα γεγονότα της υπόθεσης εκτίθενται με λεπτομέρεια στην τελική απόφαση του Δικαστηρίου ημερ. 26/7/20022. Αρκεί στο σημείο αυτό να αναφερθούν τα ακόλουθα:

Αφού ο κατηγορούμενος συμφώνησε, με τα ως άνω αναφερόμενα πρόσωπα, να διαπράξουν το αδίκημα της παράνομης κατοχής ναρκωτικών και δη κάνναβης, ανέθεσε, στις 11/1/2021, στον Μ.Κ.7, όπως στις 12/1/2021 παραλάβει και μεταφέρει ναρκωτικά - κάνναβη, για λογαριασμό του, έναντι αμοιβής €200. Εδώ να σημειωθεί ότι ο κατηγορούμενος ανέφερε στον Μ.Κ.7 ότι επρόκειτο για ποσότητα 80-100 γραμμαρίων και ότι θα τον πλήρωνε το ποσό των €200 και ήταν ενόψει της εν λόγω ποσότητας που ο Μ.Κ.7 αποδέχθηκε να ενεργήσει. Περαιτέρω ο κατηγορούμενος είπε στον Μ.Κ.7 ότι μετά την παραλαβή των ναρκωτικών θα επικοινωνούσαν ξανά ώστε να του πει ο κατηγορούμενος που θα τα παρέδιδε. Για σκοπούς επικοινωνίας τους ο κατηγορούμενος είπε στον Μ.Κ.7 να χρησιμοποιήσει άλλον αριθμό τηλεφώνου, όπως και έπραξε ο τελευταίος.

Στις 12/1/2021 ο κατηγορούμενος έδιδε τηλεφωνικώς οδηγίες και καθοδηγούσε, με τρόπο ώστε ο Μ.Κ.7, συναντήθηκε με τον Παναγή, λίγο μετά τις 13:19, σε παράδρομο κάτω από την αερογέφυρα του αυτοκινητόδρομο Λεμεσού – Πάφου, προς το χωριό Καντού. Τότε ο Παναγή παρέδωσε στον Μ.Κ.7 τα ναρκωτικά και ο τελευταίος αντιλήφθηκε ότι η ποσότητα ήταν πολύ μεγαλύτερη από αυτήν που του είπε ο κατηγορούμενος. Πριν προλάβουν τα δύο αυτά πρόσωπα να απομακρυνθούν από το μέρος, επενέβη η Υ.ΚΑ.Ν., η οποία παρακολουθούσε από πριν τον Μ.Κ.7 και ανέκοψε τα δύο οχήματα τους, οπότε εντόπισε τα ναρκωτικά (επρόκειτο για 981,4 γραμμάρια φυτού κάνναβης).

Αποτελεί αποδεκτό γεγονός ότι ο κατηγορούμενος βαρύνεται με μια προηγούμενη καταδίκη. Πρόκειται για την καταδίκη στην υπόθεση αρ. 17718/03, στην οποία το Κακουργιοδικείο Λεμεσού, στις 9/11/2004 του επέβαλε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης, για αδικήματα κατοχής και κατοχής με σκοπό την προμήθεια ελεγχόμενων φαρμάκων τάξεως Α' και Β', με μεγαλύτερη ποινή αυτή των 6 χρόνων φυλάκισης σε κατηγορία κατοχής με σκοπό την προμήθεια ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β'.

Ο ευπαίδευτος συνήγορος του κατηγορουμένου στην агόρευση του, αναφέρθηκε αρχικά στην προηγούμενη καταδίκη του πελάτη του. Ήταν σχετικά η θέση του ότι πρόκειται για παλιά («απομακρυσμένη») καταδίκη και ως εκ τούτου

πρέπει να λαμβάνεται πολύ λιγότερο υπόψη σε σχέση με πρόσφατες καταδίκες. Πρόκειται για καταδίκη πριν 18 χρόνια και έκτοτε και μέχρι την διάπραξη των επίδικων αδικημάτων ο κατηγορούμενος δεν έχει διαπράξει οποιοδήποτε αδίκημα.

Αναφορικά με τις συνθήκες διάπραξης των αδικημάτων, ο συνήγορος ανέφερε ότι διαφωνεί με την απόφαση του Δικαστηρίου και τα ευρήματα του, αλλά ότι αυτά είναι καθ' όλα έγκυρα και σεβαστά.

Υπέδειξε δε ότι δεν υπάρχει ποσοτικός προσδιορισμός της καθαρότητας («purity») της τετραϋδροκανναβινόλης στην επίδικη κάνναβη, στοιχείο που προσμετρά, γιατί το «purity», ως είπε, δίδει την εμπορική αξία και το μέγεθος της κοινωνικής βλάβης.

Περαιτέρω ο κ. Πολυχρόνης, ανέφερε ότι στα πλαίσια της αρχής της ομοιόμορφης μεταχείρισης παραβατών, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι στους δύο συνεργούς του κατηγορούμενου, επιβλήθηκε από άλλο Δικαστήριο, ποινή φυλάκισης 3 ½ ετών. Πέραν δε του πιο πάνω, ο συνήγορος υποστήριξε ότι θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι στον ένα εκ των συνεργών του κατηγορούμενου (τον Μ.Κ.7) απονεμήθηκε Προεδρική αναστολή, παρά το ότι όφειλε να εκτίσει ποινή για ακόμη 2, περίπου, χρόνια.

Ο συνήγορος αναφέρθηκε και στις προσωπικές, οικογενειακές και λοιπές περιστάσεις του κατηγορούμενου καθώς και στο γεγονός ότι αυτός τελεί υπό κράτηση ως υπόδικος στην παρούσα για 16 περίπου, μήνες και στο χρονικό αυτό διάστημα επήλθαν αλλαγές στις οικογενειακές του περιστάσεις.

Τέλος, ο κ. Πολυχρόνης, εισηγήθηκε ότι θα πρέπει να ληφθεί υπόψη και το ότι ο κατηγορούμενος θα εκτίσει την ποινή του εν καιρώ πανδημίας, κάτι που θα πρέπει να οδηγήσει σε επιβολή μειωμένης ποινής ένεκα των περιορισμών που έχουν οι κατάδικοι σε όλες τους τις δραστηριότητες.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι κατηγορίες στις οποίες κρίθηκε ένοχος ο κατηγορούμενος είναι πολύ σοβαρές. Ενδεικτικές της σοβαρότητας τους είναι οι

προβλεπόμενες από το Νόμο ποινές. Επισημαίνουμε σχετικά ότι για το αδίκημα της συνωμοσίας προς διάπραξη κακουργήματος προβλέπεται ποινή φυλάκισης 7 ετών, για το αδίκημα της κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β΄, ποινή φυλάκισης 8 ετών ενώ για το αδίκημα της κατοχής του ίδιου ελεγχόμενου φαρμάκου με σκοπό την προμήθεια του σε άλλα πρόσωπα, ποινή δια βίου φυλάκισης.

Στην **Παγιαβλάς ν. Αστυνομίας** (1998) 2 Α.Α.Δ. 240 λέχθηκε ότι η χρήση ναρκωτικών έχει προσλάβει ανησυχητικές διαστάσεις, γεγονός που επιβάλλει, κατά κανόνα, την επιβολή αποτρεπτικών ποινών. Η χρήση των εν λόγω ουσιών έχει ποικιλόμορφα χαρακτηριστεί ως «κοινωνική μάστιγα και ως νάρκη στο θεμέλιο της κοινωνίας» εφόσον τα ναρκωτικά αποτελούν κίνδυνο τόσο για την φυσική όσο και για την κοινωνική ευημερία του κοινού και ιδιαίτερα της νεολαίας μας.

Τα τελευταία χρόνια διακινούνται στη χώρα μας μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών ουσιών με αποτέλεσμα ο αριθμός των θυμάτων να αυξάνεται ανεξέλεγκτα. Το κοινωνικό και οικονομικό κόστος από τη χρήση ναρκωτικών ουσιών είναι υπερβολικό. Παρά τις σημαντικές προσπάθειες που έχουν καταβληθεί για την πρόληψη και την καταστολή του παγκόσμιου αυτού φαινομένου, φαίνεται το πρόβλημα να έχει διογκωθεί και να έχει προσλάβει ανησυχητικές διαστάσεις.

Ο ρόλος των Δικαστηρίων στην καταπολέμηση και πάταξη της σύγχρονης αυτής μάστιγας είναι ουσιαστικός. Τα πιο πάνω όπως και η σοβαρότητα τέτοιων αδικημάτων έχουν βέβαια επισημανθεί από το Ανώτατο Δικαστήριο, το οποίο επανειλημμένα τόνισε την ανάγκη αυστηρής αντιμετώπισης τους και επιβολής αποτρεπτικών ποινών. Η έξαρση στη χρήση των ναρκωτικών αλλά και οι δυσμενείς συνέπειες τους, ιδιαίτερα στη νεολαία μας, καθιστούν την αποτροπή κυρίαρχο στοιχείο στον καθορισμό της ποινής (βλ. **Ξυδός ν. Δημοκρατίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 807 και **Bora ν. Δημοκρατίας**, Ποιν. Έφ. 79/2017, ημερ. 13/3/2018). Ο αποτρεπτικός χαρακτήρας των ποινών, ο οποίος πρέπει να αντανακλάται από το ύψος τους, αποτελεί λοιπόν το κύριο γνώρισμα τους (βλ. **Μιχαήλ ν. Δημοκρατίας** (1999) 2 Α.Α.Δ. 557).

Τόσο ο περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμος 29/77 όσο και η σχετική νομολογία προβαίνουν σε διαφοροποίηση ως προς την μεταχείριση των χρηστών σε αντίθεση με τους εμπόρους ναρκωτικών.

Έτσι στην **Beyki v. Αστυνομίας (2008) 2 A.A.Δ. 60**, λέχθηκε ότι θεμελιωμένη είναι η αρχή της διάκρισης της σοβαρότητας των αδικημάτων που αφορούν σε εμπορία ναρκωτικών και εκείνων που αφορούν σε κατοχή και χρήση. Οι έμποροι ναρκωτικών καθιστούν επάγγελμα τους την διασπορά του θανάτου και ως εκ τούτου είναι δύσκολο να ανευρεθούν ερείσματα για μετριασμό των ποινών που επιβάλλονται σ' αυτούς. Για τους χρήστες όμως, υπάρχει κάποιο περιορισμένο περιθώριο για επίδειξη επιεικειάς, το οποίο σχετίζεται με την αδυναμία του ανθρώπου και ειδικά των χρηστών, ανάλογα βέβαια με τις περιστάσεις κάθε υπόθεσης. Η προαναφερόμενη διάκριση φαίνεται και στην **Παγιαβλάς** ανωτέρω, όπου αναφέρθηκε ότι στην περίπτωση των εμπόρων η ανάγκη για την επιβολή αποτρεπτικών ποινών είναι κατάδηλη εφόσον αυτοί αποζούν από τη διασπορά της καταστροφής.

Το είδος, η ποσότητα και ο σκοπός για τον οποίο κατέχονται τα ναρκωτικά, ως και ο ρόλος του δράστη, είναι παράγοντες βαρύνουσας σημασίας κατά τον καθορισμό της ποινής. Η επιβολή ιδιαίτερα σοβαρών ποινών ενδείκνυται σε περιπτώσεις όπου η ποσότητα είναι μεγάλη και η κατοχή συνοδεύεται με πρόθεση εμπορίας των ναρκωτικών (βλ. **Esper v. The Republic (1972) 2 C.L.R. 73**, **Moussa v. Δημοκρατία (1992) 2 A.A.Δ. 320** και **Mallouk v. Δημοκρατία (2000) 2 A.A.Δ. 711**).

Σε υποθέσεις κατοχής ναρκωτικών με σκοπό την προμήθεια σε άλλα πρόσωπα μπορεί λοιπόν να αποτυπωθεί ως απαύγασμα της νομολογίας, η ανάγκη για επιβολή αυστηρών και αποτρεπτικών ποινών, λόγω ακριβώς των ολέθριων αποτελεσμάτων που ενέχει η εγκληματική αυτή συμπεριφορά, ευρύτερα στην κοινωνία.

Αποτελεί επίσης, πάγια νομολογιακή αρχή, ότι όπου παρατηρείται έξαρση και επιμονή στη διάπραξη παρόμοιας φύσης αδικημάτων, παρά τις επιβληθείσες από τα Δικαστήρια αυστηρές ποινές, δικαιολογείται η επιβολή ακόμη αυστηρότερων ποινών

(βλ. **Selmani κ.ά ν. Δημοκρατίας**, Ποιν. Έφεση Αρ. 235/2013, ημερ. 5/10/2016, **Μιχαήλ ν. Αστυνομίας** (1999) 2 Α.Α.Δ. 577 και **Abunazha ν. Δημοκρατίας** (2009) 2 Α.Α.Δ. 551). Μολονότι τα Δικαστήρια επιβάλλουν αυστηρές και αποτρεπτικές ποινές σε υποθέσεις ναρκωτικών, εντούτοις, αδικήματα αυτής της φύσης αντί να παρουσιάζουν σημεία κάμψης, απεναντίας, δυστυχώς, παρουσιάζουν έξαρση.

Σε σχέση με το ύψος των ποινών, ως λέχθηκε στην **Σαμπή ν. Δημοκρατίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 100, δεν υπάρχει προκαθορισμένο πλαίσιο και ακριβής προσδιορισμός της επιβαλλόμενης ποινής αναλόγως των προηγούμενων αποφάσεων. Η κάθε υπόθεση εξετάζεται στα πλαίσια των ιδιαιτεροτήτων που υπάρχουν. Η αναφορά σε προηγούμενη νομολογία ενδεικτική μόνο σημασία μπορεί να έχει διότι ουδέποτε υπάρχει απόλυτη ταύτιση μεταξύ των χαρακτηριστικών γνωρισμάτων δύο υποθέσεων. Κάθε υπόθεση κρίνεται λοιπόν με βάση τις ιδιαίτερες περιστάσεις της και ανάλογα με αυτές διαβαθμίζεται η σοβαρότητα των αδικημάτων, η οποία θα πρέπει να αντανακλάται στις επιβληθείσες ποινές.

Στην υπό κρίση υπόθεση ο κατηγορούμενος κατείχε ποσότητα κάνναβης συνολικού βάρους 981,4 γραμμαριών, η οποία δεν μπορεί να θεωρηθεί ως μικρή. Δεν μας διαφεύγει φυσικά αλλά λαμβάνουμε υπόψην το είδος των ναρκωτικών, που δεν συγκαταλέγεται στα πλέον σκληρά ναρκωτικά.

Αναφορικά με την θέση του συνήγορου υπεράσπισης ως προς την έλλειψη ποσοτικού προσδιορισμού της τετραϋδροκανναβινόλης στην κάνναβη, δέον όπως λεχθούν τα ακόλουθα:

Ως λέχθηκε στην **Memic ν. Δημοκρατίας**, Ποιν. Έφεση Αρ. 197/2011, ημερ. 16/4/2014, με αναφορά στη σχετική αγγλική νομολογία, ο ποσοτικός προσδιορισμός της καθαρότητας της ναρκωτικής ουσίας αποτελεί σχετικό παράγοντα, ο οποίος λαμβάνεται υπόψη κατά την επιμέτρηση της ποινής. Η διερεύνηση του παράγοντα αυτού γίνεται από το Δικαστήριο στη βάση μαρτυρίας εμπειρογνομόνων. Εφόσον υπάρχει τέτοια μαρτυρία, το πρώτο στοιχείο για το οποίο το Δικαστήριο πρέπει να ικανοποιηθεί είναι κατά πόσο η ναρκωτική ουσία επιδέχεται νοθείας και, άρα, η σύνθεσή της δυνατό να έχει, σε κάποιο στάδιο, μεταβληθεί. Στη συνέχεια, αν αυτό,

όντως, έχει συμβεί, θα πρέπει να ικανοποιηθεί τι ποσότητα ή ποσοστό της όλης ανευρεθείσας ουσίας αποτελεί το ανόθευτο ναρκωτικό που αναφέρεται στην κατηγορία (βλ. επίσης *Shail v. Δημοκρατίας*, Ποιν. Έφεση Αρ. 137/2014, ημερ. 8/7/2016). Το ποσοστό καθαρότητας και ειδικότερα το λεγόμενο «low purity» προσμετράται στους παράγοντες εκείνους που μειώνουν τη σοβαρότητα του αδικήματος (βλ. *Γεωργίου v. Δημοκρατίας*, Ποιν. Έφεση Αρ. 38/2019 (σχ. με 50/2019), ημερ. 20/1/2022).

Στην *Γεωργίου* ανωτέρω, το Κακουργιοδικείο επισήμανε μεν ότι όσον αφορά την περιεκτικότητα της ουσίας τετραϋδροκανναβινόλης στην κάνναβη, δεν υπήρχε μαρτυρία και έτσι δεν ήταν γνωστή η ακριβής «εμπορική» αξία της κάνναβης στην αγορά αλλά έλαβε υπόψην του ότι υπήρχε μαρτυρία σύμφωνα με την οποία το ποσό που λάμβανε ως μερίδιο, ένα από τα αρκετά μέλη του κυκλώματος ήταν €250 το κιλό, «ποσό διόλου ευκαταφρόνητο». Ο Εφεσείοντας παραπονέθηκε ότι παρά την διαπίστωση περί απουσίας ποσοτικού προσδιορισμού της ναρκωτικής ουσίας, το πρώτοδικο Δικαστήριο δεν το έλαβε υπόψην του αλλά έλαβε υπόψην ισχυρισμό αναφορικά με την «εμπορική» αξία της κάνναβης στην αγορά. Το Εφετείο επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση εφόσον σημείωσε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν παρέλειψε να λάβει υπόψη του την απουσία μαρτυρίας για την περιεκτικότητα της τετραϋδροκανναβινόλης στην κάνναβη ως παράγοντα που μείωνε τη σοβαρότητα. Περαιτέρω έκρινε ότι το Κακουργιοδικείο, μπορούσε παράλληλα να λάβει υπόψη ως παράγοντα, το ποσό που, με βάση τη μαρτυρία λαμβάνετο ως μερίδιο για κάθε κιλό κάνναβης, αφού καταδείκνυε τα οικονομικά οφέλη που καρπούνταν οι παραβάτες.

Στην προκειμένη, πράγματι δεν έχει τεθεί ενώπιον μας μαρτυρία αναφορικά με την περιεκτικότητα της τετραϋδροκανναβινόλης στην επίδικη κάνναβη. Αυτό αποτελεί αναμφίβολα στοιχείο που λαμβάνεται υπόψην ως παράγοντας που μειώνει τη σοβαρότητα των αδικημάτων.

Δεν μας διαφεύγει παράλληλα ότι, σύμφωνα με τη μαρτυρία του Μ.Κ.7 που κάναμε αποδεκτή, το ποσό που θα λάμβανε για παραλαβή και μεταφορά της συγκεκριμένης κάνναβης ήταν €200 για 80-100 γραμμάρια. Η λήψη του ποσού αυτού ως αμοιβή για κάποιον που εκτελεί χρέη μεταφορέα είναι ενδεικτική της

εμπορικής αξίας αυτής στην αγορά και των οικονομικών οφελών που θα καρπούνταν ο κατηγορούμενος από την επίδικη κάνναβη.

Ως δε προαναφέρθηκε, ο κατηγορούμενος δεν είναι η πρώτη φορά που διέπραξε τέτοια αδικήματα. Αυτό προκύπτει από το ότι βαρύνεται με την προαναφερθείσα προηγούμενη καταδίκη. Όσον δε αφορά το δεδομένο αυτό θα πρέπει να ληφθεί ευθύς εξ αρχής ότι δεν λαμβάνεται υπόψη για να τιμωρηθεί εκ νέου ο κατηγορούμενος για αδικήματα, στα οποία έχει ήδη καταδικασθεί και για τα οποία εξέτισε την ποινή του. Η σημασία των προηγούμενων καταδικών έγκειται στο ότι η ύπαρξη τους τείνει να μειώσει σε κάποιο βαθμό, μεγάλο ή μικρό, ανάλογα με τον αριθμό, το χρόνο και τη φύση των αδικημάτων στα οποία αναφέρονται, την επιείκεια που μπορεί να επιδειχθεί από το Δικαστήριο. Αυτό γιατί αποτελούν ένδειξη του σεβασμού του και της στάσης του στην τήρηση των νόμων της Πολιτείας (βλ. *Γενικός Εισαγγελέας ν. Ματθαίου* (1994) 2 Α.Α.Δ. 1 και *Γενικός Εισαγγελέας ν. Αεροπόρου* (1997) 2 Α.Α.Δ. 17).

Στην παρούσα δεν μας διαφεύγει όσον αφορά τον χρόνο, ότι η προηγούμενη καταδίκη του κατηγορούμενου ήταν πριν από 18 χρόνια και ότι έκτοτε και μέχρι τον Ιανουάριο του 2021, αυτός δεν είχε διαπράξει άλλα αδικήματα. Από την άλλη δεν μπορεί να παραγνωρισθεί το γεγονός ότι η προηγούμενη καταδίκη του ήταν για ίδιας φύσης, ιδιαίτερα σοβαρά αδικήματα και συγκεκριμένα αδικήματα που αφορούν την κατοχή και κατοχή με σκοπό την προμήθεια ναρκωτικών ουσιών. Η εκ νέου επίδειξη εκ μέρους του, ίδιας φύσης και σοβαρότητας, εγκληματικής συμπεριφοράς έστω και εάν έχει χρονική απόσταση από την προηγούμενη δεν παύει να καταδεικνύει ότι δυστυχώς η στάση του στην τήρηση των νόμων είναι περιφρονητική και ότι οι ποινές που του είχαν επιβληθεί δεν έχουν πετύχει το σκοπό της αποτροπής του.

Δεν μας διαφεύγει επίσης ότι το γεγονός ότι ο κατηγορούμενος δεν παραδέχθηκε τις επίδικες κατηγορίες με αποτέλεσμα να διεξαχθεί ακροαματική διαδικασία, αποτελεί ενάσκηση συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματος του, που σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη ως επιβαρυντικός παράγοντας. Παρά ταύτα δεν μπορεί να μην συνυπολογισθεί ότι ουδέποτε επέδειξε μεταμέλεια για τα σοβαρά αδικήματα που διέπραξε.

Ένα άλλο στοιχείο που λαμβάνεται υπόψη κατά την επιμέτρηση της ποινής είναι ο βαθμός συμμετοχής και ο ρόλος των συνενόχων στην τέλεση των αδικημάτων, που οπωσδήποτε διαβαθμίζεται και προσμετρά ανάλογα στον καθορισμό του είδους και του ύψους της ποινής ενώ αποτελεί και αποφασιστικό κριτήριο για το κατά πόσο θα πρέπει να διαφοροποιηθούν οι ποινές που θα επιβληθούν σε συναυτουργούς (βλ. **Hassan v. Αστυνομίας** (2006) 2 Α.Α.Δ. 356 και **Κάττος v. Αστυνομίας** (1997) 2 Α.Α.Δ. 195).

Η αρχή της ισότητας ενώπιον της Δικαιοσύνης καθιερώνεται ως θεμελιώδες δικαίωμα του ανθρώπου από το άρθρο 28(1) του Συντάγματος και ασφαλώς εφαρμόζεται και στα πλαίσια της τιμωρίας σε ποινικές υποθέσεις. Στα πλαίσια αυτά αποτελεί υποχρέωση των Δικαστηρίων να μεταχειρίζονται με ομοιόμορφο τρόπο όλους που βρίσκονται στην ίδια ουσιαστικά θέση. Το Δικαστήριο οφείλει να εξισορροπήσει τις ιδιαίτερες περιστάσεις του κάθε κατηγορούμενου, το ρόλο που ο κάθε ένας εξ αυτών διαδραμάτισε, την όποια ουσιαστική ανομοιογένεια στην εγκληματική τους ευθύνη και το ποινικό τους μητρώο και να επιβάλει την ποινή που αρμόζει στον κάθε κατηγορούμενο χωριστά, εφόσον οι περιστάσεις δικαιολογούν διάκριση μεταξύ τους (βλ. **Θεοχάρους v. Αστυνομίας** (1993) 2 Α.Α.Δ. 67, **Ιωάννου v. Αστυνομία** (1989) 2 Α.Α.Δ. 251 και **Κωνσταντίνου v. Δημοκρατίας, Ποιν. Έφεση Αρ. 79/2019, ημερ. 27/4/2021**). Επιβάλλεται λοιπόν η ίση μεταχείριση προσώπων που βρίσκονται στην ίδια ουσιαστικά θέση και απαγορεύεται η εξομοίωση ανομοιογενών υποκειμένων και αντικειμένων του δικαίου. Για να δικαιολογείται η όμοια μεταχείριση ή η διάκριση μεταξύ των υποκειμένων του δικαίου, η ομοιογένεια ή ανομοιογένεια πρέπει να είναι ουσιαστική (βλ. **Σαββίδης v. Δημοκρατίας** (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 127 και **Νικολαΐδου v. Δημοκρατίας** (1999) 3 Α.Α.Δ. 7).

Στην προκειμένη λαμβάνουμε ασφαλώς υπόψη ότι στους συνεργούς του κατηγορούμενου, επιβλήθηκε, από άλλο Δικαστήριο, ποινή φυλάκισης 3 ½ ετών. Κρίνουμε όμως ότι δεν υπάρχει ομοιογένεια ώστε να μπορεί να γίνεται λόγος για ίση μεταχείριση, υπό την έννοια ασφαλώς της επιβολής ίδιας ποινής. Αυτό καθότι, εν πρώτοις, ο κατηγορούμενος βαρύνεται με προηγούμενη καταδίκη για ίδιας φύσεως μάλιστα αδικήματα ενώ οι συνεργοί του ήταν λευκού ποινικού μητρώου και πέραν της παραδοχής τους στο Δικαστήριο, συνεργάστηκαν με την Αστυνομία,

συμβάλλοντας έτσι στην διαλεύκανση της υπόθεσης (βλ. απόφαση ημερ. 5/4/2021 – τεκμήριο 24). Κατά δεύτερον, ο ρόλος του κατηγορούμενου στην διάπραξη των αδικημάτων ήταν διαφορετικός εφόσον από τα ευρήματα του Δικαστηρίου προκύπτει ότι αυτός ήταν ο ιθύνων νους, ο οποίος οργάνωσε και διευθέτησε τη μεταφορά και παραλαβή, για λογαριασμό του, των ναρκωτικών και φαίνεται ότι θα ακολουθούσε η περαιτέρω διάθεση τους, η οποία εμποδίσθηκε μόνο λόγω της παρέμβασης της Υ.ΚΑ.Ν. Να υπομνησθεί ότι οι συνεργοί του διαδραμάτισαν ρόλο διακινητών και μάλιστα, όσον αφορά τον Μ.Κ.7 ότι αυτός έτυχε παραπληροφόρησης από τον κατηγορούμενο σε σχέση με την ποσότητα που θα παραλάμβανε (του ανέφερε ότι θα ήταν πολύ μικρότερη), στοιχείο που λειτούργησε καταλυτικά ώστε να αποδεχθεί να λάβει μέρος στην διακίνηση των ναρκωτικών.

Αποτελεί επίσης θέση του κ. Πολυχρόνη, ότι θα πρέπει να ληφθεί υπόψη στα πλαίσια επιμέτρησης της ποινής ότι σε ένα εκ των συνεργών του κατηγορούμενου, απονεμήθηκε Προεδρική αναστολή παρά το ότι όφειλε να εκτίσει ποινή για ακόμη 2 χρόνια. Η θέση αυτή εδράζεται στο γεγονός ότι ενώ ο Μ.Κ.7 καταδικάσθηκε στις 21/1/2021 σε ποινή φυλάκισης 3 ½ ετών, στις 21/4/2022 αποφυλακίστηκε, κατόπιν Εντάλματος αναστολή της ποινής του (για περίοδο 3 χρόνων), που εκδόθηκε από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, δυνάμει του άρθρου 53(4) του Συντάγματος, με τη σύμφωνη γνώμη του Γενικού και του Βοηθού Γενικού Εισαγγελέα.

Ως προς τούτο θα πρέπει να λεχθούν τα ακόλουθα:

Ως λέχθηκε στην **Γενικός Εισαγγελέας v. Λοίζου κ.ά. (2000) 2 Α.Α.Δ. 371**, η φύση της δικαστικής αποστολής, συνυφασμένη πάντα με την ισότητα και το καθήκον που επιβάλλουν τα άρθρα 28 και 35 του Συντάγματος, δεν επιτρέπουν ουδετερότητα της Δικαιοσύνης μπροστά στη χρήση διάφορου μέτρου στη μεταχείριση των παραβατών. Σε τέτοια περίπτωση δεν διαγράφεται το έγκλημα και το Δικαστήριο δεν αφίσταται του καθήκοντος να τιμωρήσει τον καταδικασθέντα για το αδίκημα που διέπραξε, ούτε και επέρχεται εξίσωση. Μπορεί όμως, μετριάζοντας την ανισότητα που προκαλεί η διαφορετική μεταχείριση των παραβατών, να μειώσει την ποινή του στο βαθμό που να μετριάξει το αίσθημα αδικίας, το οποίο προκαλεί η εν λόγω μεταχείριση.

Στην *Ιωάννου ν. Αστυνομίας (Αρ. 2) (1997) 2 Α.Α.Δ 267*, κρίθηκε ότι το προνόμιο – εξουσία του Προέδρου της Δημοκρατίας, με βάση το άρθρο 53 του Συντάγματος, να απονείμει Προεδρική χάρη (αναστολή της ποινής σε καταδικασθέντα) δεν ελέγχεται δικαστικά και δεν μπορεί να επενεργήσει ως λόγος μείωσης ή αναστολής της ποινής ενός συγκατηγορούμενου. Στην *Γεωργίου ν. Δημοκρατίας, Ποιν. Έφεση Αρ. 38/2019 (σχ. με 50/2019), ημερ. 20/1/2022*, ο κύριος μάρτυρας κατηγορίας, επί του οποίου στηρίχθηκε η καταδίκη, αμέσως μετά τη σύλληψη του εξέφρασε επιθυμία να συνεργαστεί με την Αστυνομία ώστε να γίνει ελεγχόμενη παράδοση των ναρκωτικών ουσιών ενώ στη συνέχεια έδωσε τέσσερις καταθέσεις στις οποίες ενέπλεξε τον εφεσεύοντα και το συγκατηγορούμενο του, καθώς και ακόμη ένα πρόσωπο το οποίο συνελήφθη από την Αστυνομία. Ακολούθως καταχωρήθηκε, εναντίον αυτού και άλλων 3 προσώπων, ποινική υπόθεση για τα ίδια γεγονότα και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 13 ετών. Μετά τη κατάθεση του στο Δικαστήριο εναντίον του εφεσεύοντα, ο μάρτυρας αποφυλακίστηκε με Προεδρική χάρη (αναστάληκε η ποινή του για 4 χρόνια). Στην έφεση προβλήθηκε ότι υπήρξε άνιση μεταχείριση του εφεσεύοντα κατά το στάδιο της ποινής, ένεκα της Προεδρικής χάρης – αναστολής της ποινής που δόθηκε στον μάρτυρα. Το Εφετείο επικύρωσε την πρωτόδικη προσέγγιση, σύμφωνα με την οποία (κατόπιν αναφοράς στην *Ιωάννου* ανωτέρω) το ως άνω δεν ήταν στοιχείο το οποίο θα μπορούσε να προσμετρήσει ως μετριαστικός παράγοντας υπέρ του εφεσεύοντα.

Ως εκ των άνω κρίνεται ότι το γεγονός ότι δόθηκε αναστολή της ποινής στον Μ.Κ.7 από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, δεν αποτελεί στοιχείο που μπορεί να προσμετρήσει ως μετριαστικός παράγοντας υπέρ του κατηγορούμενου.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να υπομνησθεί ότι τα Δικαστήρια στα πλαίσια της εξατομίκευσης μιας ποινής δεν βασίζονται μόνο στη σοβαρότητα ενός αδικήματος και στην προβλεπόμενη ποινή, αλλά λαμβάνουν υπόψη και τις προσωπικές περιστάσεις ενός κατηγορούμενου. Σε καμία περίπτωση δεν μειώνεται η ανάγκη για εξατομίκευση της ποινής, ούτως ώστε αυτή να μην συνιστά απλώς τιμωρία αλλά να αρμόζει στο πρόσωπο του συγκεκριμένου παραβάτη. Το καθήκον εξατομίκευσης της ποινής δεν ατονεί ακόμη και στις περιπτώσεις όπου υπάρχει η ανάγκη επιβολής αποτρεπτικής ποινής. Τονίζεται όμως ότι η εξατομίκευση δεν θα πρέπει να οδηγεί σε

εξουδετέρωση ούτε της σοβαρότητας, ούτε του στοιχείου της αποτροπής, που επιβάλλουν η φύση και τα περιστατικά του αδικήματος τόσο για τον ίδιο τον κατηγορούμενο όσο και για το κοινό γενικότερα (βλ. *Ιωάννου κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (2003) 2 Α.Α.Δ. 171).

Προς όφελος του κατηγορούμενου λαμβάνουμε υπόψην τις προσωπικές, οικογενειακές και λοιπές του περιστάσεις, ως εκτέθηκαν από τον συνήγορο του και συγκεκριμένα ότι:

- Είναι Κύπριος, ηλικίας 45, σχεδόν, ετών
- Είναι πατέρας 4 παιδιών. Το μεγαλύτερο είναι ηλικίας σχεδόν 19 χρονών, στρατιώτης και αθλητής. Τα άλλα τρία παιδιά του είναι ηλικίας 15 ετών, 14 ετών και 2 ½ ετών. Το μικρότερό του παιδί ήταν 8 μηνών, όταν αυτός συνελήφθηκε για την παρούσα υπόθεση.
- Προέρχεται από προσφυγική, πολύ φτωχή οικογένεια. Σε ηλικία 13 ετών περίπου, βίωσε την εγκατάλειψη της οικογένειας από τον πατέρα του και έκτοτε ο πατέρας του δεν διατήρησε καμία επαφή με τον κατηγορούμενο. Έτσι αυτός και τα δύο αδέρφια του μεγάλωσαν με τη μητέρα τους και η οικονομική τους κατάσταση ήταν άθλια. Σε ηλικία 13 ετών, δύο μόλις μήνες μετά που άρχισε την Α' Γυμνασίου, βγήκε από το σχολείο και εργάστηκε στις οικοδομές.
- Πριν τη σύλληψή του εργαζόταν περιστασιακά σε οικοδομές.
- Μετά τη σύλληψή του για την παρούσα και ένεκα αυτής επήλθε σοβαρή ρήξη στις σχέσεις του με τη σύζυγό του, η οποία καταχώρησε αίτηση διαζυγίου, το οποίο και εκδόθηκε.
- Η πρώην σύζυγός του εργάζεται και διαμένει με τα παιδιά τους σε ενοικιαζόμενο διαμέρισμα.
- Η οικογένεια του ένεκα του ότι αυτός τελούσε υπόδικος για την παρούσα και των αυξημένων υποχρεώσεων της έχει σοβαρότατα οικονομικά προβλήματα.
- Πάσχει από διαβήτη τύπου Α' και είναι ινσουλινοεξαρτώμενος. Ενόψει της ασθένειας του αυτής, πρέπει να ακολουθεί ειδικά προγράμματα διατροφής και να λαμβάνει τα φάρμακα του σε συγκεκριμένες ώρες και έτσι η διαβίωση του στις Κεντρικές Φυλακές είναι πολύ πιο δύσκολη από τους άλλους κρατούμενους.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει βέβαια να υπομνήσουμε, ότι σύμφωνα με τη νομολογία μας, οι προσωπικές και οικογενειακές συνθήκες του παραβάτη, περιλαμβανομένων των όποιων προβλημάτων υγείας αντιμετωπίζει, των όποιων μεταβολών στην οικογενειακή του κατάσταση αλλά και των συνεπειών που έχει η κράτηση και η επιβολή ποινής φυλάκισης στην οικογένεια του, λαμβάνονται βέβαια σε κάποιο βαθμό υπόψη και η εξατομίκευση έχει τη θέση της. Σε αυτού όμως του είδους των υποθέσεων, δεν μπορούν να εξουδετερώσουν ή να αποδυναμώσουν τη μέριμνα για προστασία της κοινωνίας και τη συναφή αντιμετώπιση των σοβαρότατων συνεπειών που προκύπτουν για αυτήν και ιδίως για νέους ανθρώπους, από την κατοχή και εμπορία ναρκωτικών ουσιών (βλ. *Μιχαήλ v. Δημοκρατίας* (1999) 2 Α.Α.Δ. 577, *Abe v. Δημοκρατίας* (2008) 2 Α.Α.Δ. 211 και *Γενικός Εισαγγελέας v. Χρυσάνθου*, Ποιν. Έφεση Αρ. 137/15, ημερ. 2/6/2016).

Όσον δε αφορά την κατάσταση της υγείας του κατηγορούμενου, εκφράζουμε ασφαλώς τη συμπάθεια μας και αντιλαμβανόμαστε τις δυσκολίες που αυτός αντιμετωπίζει, σε σχέση πάντα με άλλους κρατούμενους, προς αντιμετώπιση της. Από την άλλη όμως δεν τέθηκε οτιδήποτε που να καταδεικνύει ότι η κατάσταση του δεν αντιμετωπίζεται επαρκώς και με το δέοντα τρόπο στις Κεντρικές Φυλακές ή ότι εκ της διαβίωσης του εκεί επιδεινώνεται.

Δεν μας διαφεύγει φυσικά και λαμβάνουμε υπόψην προς όφελος του και το γεγονός ότι ο κατηγορούμενος τέλεσε υπό κράτηση και θα εκτίσει την ποινή που θα του επιβληθεί υπό τις συνθήκες που επικρατούν στις φυλακές εξαιτίας της πανδημίας και των σχετικών περιορισμών που ισχύουν και που αναπόφευκτα επηρεάζουν την ποιότητα ζωής και εντός των Κεντρικών Φυλακών (βλ. *R. v. Manning* WC2A 2LL, ημερ. 30/4/2020). Ταυτόχρονα ωστόσο οφείλουμε να επισημάνουμε πως η πανδημία δεν βρίσκεται πλέον στην αρχή της και επομένως οι όποιες δυσκολίες προφανώς δεν είναι της ίδιας εμβέλειας καθ' ότι με την πάροδο του χρόνου γίνεται πιο αντιμετωπίσιμη και οι σχετικοί περιορισμοί τείνουν να μειώνονται.

Τέλος ένας άλλος παράγοντας που λαμβάνεται υπόψην προς όφελος του κατηγορούμενου είναι και ο χρόνος. Έχει νομολογηθεί ότι η καθυστέρηση στην εκδίκαση μιας υπόθεσης αποτελεί ελαφρυντικό παράγοντα εφόσον η πάροδος

μακρού χρόνου μειώνει ουσιαστικά την αποτρεπτικότητα της ποινής και δεν ασκεί αναμορφωτικό ρόλο για τον κατηγορούμενο (βλ. *Γενικός Εισαγγελέας ν. Αβρααμίδη* (1993) 2 Α.Α.Δ. 355, *Γενικός Εισαγγελέας ν. Νεοφύτου* (1991) 2 Α.Α.Δ. 5, *Γενικός Εισαγγελέας ν. Τέλλα* (1991) 2 Α.Α.Δ. 71). Στα πλαίσια αυτά εξετάζονται και λαμβάνονται υπόψη, μεταξύ άλλων, οι λόγοι της καθυστέρησης, περιλαμβανομένης της όποιας ευθύνης φέρει για αυτήν ο κατηγορούμενος (βλ. *Γενικός Εισαγγελέας ν. Πεγειώτη κ.ά.* (2001) 2 Α.Α.Δ. 617). Ανεξαρτήτως όμως του ποιος φέρει ευθύνη για την καθυστέρηση, το γεγονός της παρόδου μεγάλου χρόνου από τη διάπραξη του αδικήματος μέχρι την τιμωρία τείνει ασφαλώς προς μετριασμό της ποινής (βλ. *Γενικός Εισαγγελέας ν. Αρέστη* (1996) 2 Α.Α.Δ. 267).

Η παρούσα υπόθεση καταχωρήθηκε, για σκοπούς παραπομπής της στο Κακουργιοδικείο, στις 2/4/2021. Εκείνη την ημέρα το Επαρχιακό Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση στο Κακουργιοδικείο που θα συνεδρίαζε στις 22/4/2021. Στις 22/4/2021 της υπόθεσης επιλήφθηκε το Κακουργιοδικείο υπό άλλη σύνθεση καθότι τα μέλη του Κακουργιοδικείου που θα της επιλαμβανόταν ήταν στενές επαφές επιβεβαιωμένου κρούσματος κορωνοϊού. Την ημέρα εκείνη ο κατηγορούμενος κατηγορήθηκε και δήλωσε μη παραδοχή και η υπόθεση ορίσθηκε στις 11/5/2021 για να προγραμματιστεί από το άλλο Κακουργιοδικείο. Στις 11/5/2021 η κατηγορούσα αρχή ζήτησε αναβολή και ελλείψει ενστάσεως η υπόθεση ορίσθηκε για να προγραμματισθεί η ακρόαση, στις 21/5/2021, ημερομηνία κατά την οποία η υπόθεση ορίσθηκε για ακρόαση στις 16/9/2021. Στις 16/9/2021, ζητήθηκε αναβολή από την υπεράσπιση και ελλείψει ενστάσεως η υπόθεση ορίσθηκε για ακρόαση στις 25/11/2021. Στις 25/11/2021 ζητήθηκε αναβολή από την κατηγορούσα αρχή και ελλείψει ενστάσεως η υπόθεση ορίσθηκε εκ νέου για ακρόαση στις 24/2/2022. Στις 24/2/2022 ζητήθηκε αναβολή από την υπεράσπιση και το Δικαστήριο επαναόρισε την υπόθεση για ακρόαση στις 24/3/2022. Στις 24/3/2022 η υπόθεση αναβλήθηκε λόγω του ότι μέλος του Κακουργιοδικείου απουσίαζε λόγω του ήταν θετικό στον κορωνοϊό. Η υπόθεση ορίσθηκε για ακρόαση στις 4/4/2022, ημερομηνία κατά την οποία άρχισε η ακροαματική διαδικασία. Η ακροαματική διαδικασία συνεχίσθηκε στις 5/4/2022, 14/4/2022, 20/4/2022, 6/5/2022, 16/5/2022, 2/6/2022 και 10/6/2022. Στις 29/6/2022, που η υπόθεση ήταν ορισμένη για τελικές αγορεύσεις, αναβλήθηκε κατόπιν αιτημάτων αναβολής και των δύο πλευρών. Οι τελικές αγορεύσεις έλαβαν

χώραν στις 8/7/2022 και το Δικαστήριο έδωσε την τελική του απόφαση στις 26/7/2022. Η ποινή επιφυλάχθηκε, εκείνη την ημέρα, για να δοθεί στις 5/8/2022, όμως αυτό δεν κατέστη δυνατό καθότι μέλος του Κακουργιοδικείου απουσίαζε λόγω του ήταν θετικό στον κορωνοϊό.

Υπό τις περιστάσεις της παρούσας και σύμφωνα με τη σχετική νομολογία, κρίνουμε ότι για σκοπούς εξέτασης του θέματος της καθυστέρησης, ο χρόνος θα πρέπει να υπολογισθεί από την ημέρα της σύλληψης του κατηγορούμενου ήτοι από τις 25/3/2021 (βλ. **Χριστόπουλος ν. Αστυνομίας (2001) 2 Α.Α.Δ. 100**). Από τα όσα τέθηκαν ανωτέρω προκύπτει ότι η υπόθεση καταχωρήθηκε χωρίς καθυστέρηση αλλά και ότι από τον χρόνο που η υπόθεση ορίσθηκε για ακρόαση για πρώτη φορά (στις 16/9/2021) και εντεύθεν, μέρος της ευθύνης για την καθυστέρηση φέρει και ο κατηγορούμενος. Σε κάθε περίπτωση λαμβάνεται υπόψη ότι το Δικαστήριο καλείται να του επιβάλει ποινή σήμερα, 17 περίπου μήνες μετά τη σύλληψη του.

Αφού εξετάσαμε και λάβαμε υπόψην όλα όσα τέθηκαν ενώπιον μας, περιλαμβανομένων των μετριαστικών παραγόντων που εκθέσαμε ανωτέρω αλλά και της ανάγκης για αποτροπή, που επιβάλλουν η φύση και η σοβαρότητα των επίδικων αδικημάτων και κατόπιν συνυπολογισμού αυτών και στάθμισης όλων των σχετικών παραγόντων, κρίνουμε ότι οι μόνες αρμόζουσες ποινές στην παρούσα είναι αναπόφευκτα οι ποινές φυλάκισης.

Ως εκ τούτου επιβάλλονται στον κατηγορούμενο οι ακόλουθες ποινές:

Στην κατηγορία 1: ποινή φυλάκισης 3 ετών.

Στην κατηγορία 2: ποινή φυλάκισης 3 ½ ετών.

Στην κατηγορία 3: ποινή φυλάκισης 7 ετών.

Οι ως άνω ποινές φυλάκισης να συντρέχουν.

Η περίοδος έκτισης των ως άνω ποινών φυλάκισης, μειώνεται κατά το χρονικό διάστημα κατά το οποίο ο κατηγορούμενος τελεί σε προφυλάκιση για την παρούσα δηλαδή από τις 25/3/2021.

Τα έξοδα της υπόθεσης που είναι €300 να καταβληθούν από τη Δημοκρατία.

Όσον αφορά τα τεκμήρια:

- Τα με αύξοντα αριθμό 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 25, 26, 27 και 28, στο τεκμήριο 1, διατάσσεται όπως κατασχεθούν και καταστραφούν.
- Τα με αύξοντα αριθμό 2, 3, 4, 6, 18, 19, 20, 21, 22, 23 και 24, στο τεκμήριο 1, να παραδοθούν στους νόμιμους δικαιούχους τους
- Το με αύξοντα αριθμό 5, στο τεκμήριο 1, διατάσσεται όπως κατασχεθεί και δημευθεί.

(Υπ.)

A. Κονής, Π.Ε.Δ.

(Υπ.)

Φ. Τιμοθέου, Α.Ε.Δ.

(Υπ.)

A. Φυλακτού Ε.Δ.

Πιστόν αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

Subject: Criminal/Assize Court/Sentence

Αναφορά: Κακουργιοδικείο - Ποινή - Συνωμοσία προς διάπραξη κακουργήματος - Κατοχή, Κατοχή με σκοπό την προμήθεια κάνναβης